

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Den sociale Forsorg : Udgivet til Brug for Ledere af Skolingskursus

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1942

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

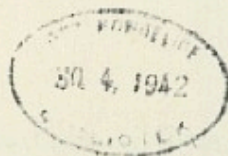
Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

0.13.17 19425

PUNKT 3: Vi kræver en vidtgaaende social
Forsorg overfor alle Gamle, Syge og Invalider
gennem en altomfattende Folkepensionering.

DEN SOCIALE FORSORG

*Udgivet til Brug for
Ledere af Skolingskursus*

THE
NATIONAL
ARCHIVES

TRINITATISTAYEKERICET, KÖRNYK 2020

Vi National-Socialister vil bort fra den »sociale Hjælp« overfor alle Gamle, Syge og Invalide. Den sociale Hjælp er stadig Udtrykket for en tilkastet Fattighjælp, et Naadens Brød, der med smaalig Haand tilkastes Samfundets Svage. Vi vil i Stedet sætte alle vore Gamle, Syge og Invalide paa Aftægt, og her er Forskellen ikke alene Ord og Fraser.

Vi erkender, at vi har en Pligt overfor alle disse gamle og invalide Mennesker, eller omvendt, at disse har en Ret overfor Samfundet. Vi har før været inde paa Emnerne *Rettigheder* og *Pligter*, og vi har fastslaaet med Syvtommersøm, at først kommer der Pligter, og saa Pligter igen, førend Rettighederne kommer. Og følgagtig kan den enkelte Borger ikke faa Lov til at skalte og valte, som han vil, saa længe han derved kun fremmer egne Interesser, for saa at henvende sig til Staten om Hjælp eller Beskyttelse, naar han af den ene eller anden Grund ikke kan klare sig længere.

Herved er han Helheden til Byrde; man ser altsaa, at han paa eet eller andet Tidspunkt paa Helhedens Bekostning har levet uden Tanke paa Pligten, uden Forstaaelse af at være Medlem af et Samfund, der løfter i Flok.

Han maa, naar han kan, det vil altsaa sige, naar han er i Arbejde og er rask og rørig, være med til at skabe det Fællesfond, der skal garantere vort Folk, naar de bliver gamle, naar de bliver syge eller invalide, at de kommer paa Aftægt.

Hvad forstaar vi da ved Aftægt?

Aftægt er intet Naadsensbrød. Aftægt er ingen Almisse. Aftægt er Samfundets Forpligtelse overfor Slægtens Gamle, Syge og Invalide, der alle, da de var i Stand dertil, efterkom

Pligten og byggede det Fond, der netop repræsenterede en Del af det Overskud, der igennem ærligt Arbejde blev lagt til Side til fælles Bedste for hele Samfundet, i Erkendelse af, at Helhedens Vel gik forud for den Enkeltes. National-Socialismens Opfattelse af den Enkeltes Forhold til den Helhed, som Staten er Udtryk for, er følgende:

National-Socialismen kræver Underordning og Pligter af Hensyn til Helheden, hvor modsat Liberalismen kræver Friheder og Rettigheder for den Enkelte. Dette gælder i sin yderste Konsekvens i social-politisk Henseende, hvor National-Socialismen aldrig kan tilstaa den enkelte større Ret overfor Helheden, end han har Pligter overfor denne. Der skal altsaa være et harmonisk Forhold mellem *Ret* og *Pligt*. National-Socialismen kender ingen Ret til at *kræve* social Hjælp, men paabyder derimod, at der *ydes* Hjælp. Hvor Liberalismen siger Een for Alle, siger National-Socialismen Alle for een.

Det kunde maaske falde mange ind, at denne Forskel i og for sig ikke betød ret meget, naar man trods alt erkender, at der skal være Hjælp at faa. I Virkeligheden betyder det dog en hel Omvæltning, som man bedst kan forklare ved at sige, at National-Socialismen frasiger sig Egoistens Krav, men efterlyser Kammeratens Pligt.

Ved første Øjekast kan det synes, som om de hjælpetrængende, for Eks. de Gamle, Syge og Invalider, maatte føle sig utrygge i et national-socialistisk Samfund, men det modsatte er i Virkeligheden Tilfældet. Thi ved at sætte Samfundshjælpen som Pligt i Stedet for Statsunderstøttelse som Ret, yder National-Socialismen de Folkefæller, der kommer i Nød, en virkelig Hjælp, som ikke alene indskrænker sig til en rent mekanisk fastsat Udbetaling af et bestemt Pengebeløb, men som ogsaa omfatter Vejledning, Raad og Trøst, thi National-Socialismen giver den Enkelte den Tryghedsfølelse, der ligger i at føle sig baaret oppe af en Helhed, man tilhører, og National-Socialismen giver sig heller ikke tilfreds med, som det

nuværende System, at nøjes med at dække over Nøden eller at begrænse den til for Eks. af politiske Hensyn at holde en ulmende Utilfredshed nede.

National-Socialismens Maal maa altid være at afskaffe Nøden og at skabe Tilfredshed, i Modsætning til det nuværende System, der kun gaar ud paa at holde Utilfredsheden nede.

National-Socialister tror ikke paa, at man paa den ene eller anden Maade kan forsikre nogen overfor Livet.

Livet er en Kamp, som enhver maa bekræfte og kæmpe sig igennem. Men naar Kræfterne svigter hos en Landsmand og Kammerat, maa de styrkes og ikke svækkes, som de saa ofte bliver det under det nuværende System.

Styrkelsen faas gennem Folkets Fællesskab, der giver den enkelte Forvisningen om, at han ikke vil blive forladt i sin Nød, men at han *har* Kammerater, der føler det som en Pligt at hjælpe, at han er en Søn eller Datter af hele det danske Folks store Slægt, der er rede til at give ham Aftægt, som det danske Ord for social Hjælp hedder.

Til Værn for Helhedens Vel vil National-Socialismen ogsaa søge at begrænse den Belastning, som et overvældende Antal Syge er for Samfundet.

National-Socialismen vil — stadigvæk med Helhedens Vel for Øje — beskytte det stærke og sunde, der kan sikre Folkets Eksistens ud i Fremtiden, og vi afviser derfor heller ikke de Forholdsregler, der kan anvendes til at forhindre, at det sygelige og defekte Arvegods forplanter sig paa det sundes og stærkes Bekostning.

Vore nordiske Fædre udsatte de svage og vanskabte Børn og lod Nornerne raade.

Hvor barbarisk en saadan Barneudsættelse end kan forekomme os i vor overhumanistiske Tid, saa kan det ikke nægtes, at denne haardhændede Fremgangsmaade har været af uvurderlig Betydning for vort Folks rene fysiske Sundhed gennem

Tiderne. Selvfølgelig tænker National-Socialismen ikke paa nogen Maade paa at kopiere disse gamle haardhændede Metoder, men vi fornægter ikke den Aand, de er udsprunget af.

Og i Stedet henvender vi os til den moderne Arveligheds-lære og søger ud fra dette Grundlag at forhindre Forplantningen af stærkt misartede Individder, hvor det kan antages, at Misarten bundet i uheldige, arvelige Anlæg. Og alt dette i Erkendelsen af, at vi maa og skal varetage Helhedens Vel fremfor den Enkeltes, altsaa ikke bebyrde Helheden med et overvældende Antal Syge, der er Resultatet af arveligt belastede Individders frie Ret til at forplante sig.

Som I ser af denne Indledning, er det nødvendigt, for at føre vort Punkt 3 ud i Livet, at omdanne det danske Folks Karakter og dermed give det en anden Indstilling overfor de sociale Problemer.

Man har Ret til Hjælp, naar man har gjort sin Pligt og at gøre sin Pligt er ensbetydende med at have Viljen dertil, thi mange er uforskyldt i en saadan Situation, at selv om de har haft Viljen, har Omstændigheder bevirket, at de ikke har kunnet udføre denne deres Vilje.

Vi maa bort fra enhver falsk Humanisme. Vi paastaar, at det ikke er humant overfor Helheden, og det er i Forhold til Helheden, at man skal betragte det humane, det menneskelige, at tillade en arvelig belastet at forplante Slægten og tilføre denne syge og invalide Skud. Er Karakteren først omdannet, kan vi føre vort Punkt 3 ud i Livet.

Vi ser altsaa, at det er her som ved alle andre Forhold, naar National-Socialismen skal gøre en Indsats. Gaar den tilbunds i Tingene, stirrer sig ikke blind paa de ydre Forhold, paa de ydre Saar, men søger ind til Sagens Kærne, til Ondets Rod, og begynder Indsatsen dér.

Er vor Folkekarakter, ogsaa i social-politisk Forstand, om-

stillet til at se Helhedens Vel fremfor den Enkeltes, kan vi begynde med det praktiske Arbejde og saa ogsaa være sikre paa Successen.

Og herefter vil vi se lidt paa det praktiske.

Aldersforsikringen i Danmark har gennemgaaet følgende Udvikling:

Fra *Fattighjælpen*, thi saadan kaldtes Aldersforsikringen før 1891, gik man over til et andet Navn, nemlig Alderdomsunderstøttelse, men det var og blev kun en Fattighjælp. Den eneste Forskel der var paa disse to lidt forskellige Former for Fattighjælp var, at den egentlige Fattighjælp, der blev ydet før 1891, kun skulde afhjælpe en øjeblikkelig Trang og derfor kun kunde ydes, naar den trængende ganske var blottet for Midler til sit Underhold, medens den nye Fattighjælp, som man nu kaldte Alderdomsunderstøttelse, kunde ydes for et længere Tidsrum, men til Gengæld i mindre Portioner.

Karakteristisk for begge var, at de hvilede i Almisseprikkippet, eller rettere, man forsøgte at bilde Folk ind, at de hvilede paa Almisseprikkippet.

I 1922 forandrede man igen Navn for Aldersforsikringen og kaldte den for Aldersrente, det Navn, som vi kender Aldersforsikringen under idag. Man proklamerede dengang, at man nu forlod Almisseprikkippet, thi »nu drejede det sig om en Ydelse fra det offentlige, som kommer til Udbetaling, naar ganske bestemte, i Loven fastlagte Betingelser er opfyldte og hvis Størrelse tillige er fastsat i Loven.«

Det var en noget underlig Fortolkning af, at Aldersforsikringen ikke mere hvilede i Almisseprikkippet. Thi her var ikke Tale om en forudgaaende Pligt for de Aldersrentenydende, en forudgaaende Indsats fra disse Menneskers Side, hvor de selv havde været den egentlige Faktor for Tilvejebringelsen af den Rente, Aldersrenten, som de nu oppebar. Det hviler altsaa saadan set paa et Almissegrundlag, det drejer sig altsaa om en *Gave*. Og dog?

Hvor kommer Pengene fra til Aldersrentenyderne?

Det mest karakteristiske Træk ved den danske Aldersrenteordning er, at der — i Modsætning til den Ordning, der findes i de allerfleste andre Lande, — ikke skal betales Præmie som Betingelse for at oppebære Aldersrente.

Udgifterne til Aldersrente betales derfor fuldt ud af Stat og Kommune. Og her har vi det Sted, hvor Hunden ligger begravet.

Man efterlader *bevidst* i Befolkningens Bevidsthed det Indtryk, at det faktisk er Almisse, idet der ikke ydes noget derfor. Og dog? Hvor faar Stat og Kommune nemlig sine Penge fra?

Fra Skatterne. Hvorfor kunde man saa ikke lige saa godt inddrive noget mindre Skat og kalde det differerende Beløb for »Folkepensions-Præmie«.

Dette havde givet den Enkelte, der modtog Aldersrente, den absolutte Forvisning om, at det var hans egne Penge, som han nu paa sine gamle Dage nød godt af. Med det hedder det sig altsaa ikke.

Man siger, man proklamerer, at der ikke mere er Tale om Almisse, men samtidig forskærtser man *den* Ret, Folk i Virkeligheden har til at være overbeviste om, at det er deres egne Penge de faar igen, ved i samme Aandedræt at sige, at det er Stat og Kommune, der afholder samtlige Udgifter.

Man vil altsaa spille paa to Strenges eller have to Udgange ligesom Ræven. Man vil *samtidig* sige til Folk i en Proklamation, at der ikke er noget mere, der hedder Almisse. *Herved* opnaar man betydelig Tilslutning for sin menneskevenlige Politik. *Samtidig* siger man, at det er Stat og Kommune, der betaler. *Herved* opnaar man den økonomiske Fordel, at mange Mennesker renoncerer paa Aldersrenten, idet de betragter den som en Almisse. Altsaa to Fluer med eet Smæk.

Hvad byder saa Aldersrenten vore gamle Borgere idag?

Saafremt Begæring om Aldersrente indsendes i Alderen

60—64 Aar, betales der til enlige Mænd i København et Beløb af 92 Kr.

Saafrømt den Aldersrentenydende er bidragydende Medlem af en anerkendt Sygekasse, maa han, for at kunne oppebære Renten, overgaa til nydende Medlemsskab, medmindre han ønsker sig anbragt paa et Alderdomshjem.

Her er der altsaa en lille Tvang.

Forskellen mellem bidragydende og nydende Medlemsskab er jo ca. 50—60 Kroner aarlig, altsaa en 4—5 Kroner maanedlig, et ret stort Beløb for en Mand, der har 92 Kr. om Maaneden.

Ser vi paa Pristallet af idag, er vi klare over, at saafrømt en Mand var henvist til 92 Kr. om Maaneden, vilde han sulte.

En i Sandhed menneskelig Behandling af en gammel Borger.

Saa kan Staten sige, at det er faktisk en ren Gave, denne gamle Mand faar. Men er det nu det?

Har han ikke i Aarevis, medens han var arbejdsfør, betalt sine Skatter og iøvrigt tilført Samfundet Værdier i Form af sine Arbejdsydelser? Hvorfor har man saa ikke i Proklamationen om, at det ikke mere var Almisse, netop sagt: Ja, men I betaler det jo selv. I har selv igennem eders Skatter igennem mange Aar betalt Folkepensions-Præmie, en Del af Skatten var nemlig en saadan Præmie.

Men man sagde, da man proklamerede, at det ikke var nogen Almisse: »Det er en Ydelse, som det offentlige udbetaler, naar ganske bestemte i Loven fastlagte Betingelser er opfyldte og hvis Størrelse nøje er fastlagt i Loven.«

Kan man heraf forstaa, at det er ens egne Penge og dermed faa den moralske Ballast, der bevirker, at man føler, at man har en ganske soleklar Ret til at oppebære Renten?

Nu faar han altsaa sine 92 Kr. og lever kummerligt heraf og føler inderst inde, at han modtager en Almisse, hvilket for en hvilken som helst ærekær Mand er en uudholdelig Tanke.

Her er det *vi* taler om en altomfattende Folkepensionering, hvor hver enkelt gennem ugentlige Præmier til Folkepensionen erhverver sig Retten til den senere Udbetaling af en saadan Pension, og kan gøre det med samme Ret, som den der har ladet sig livrenteforsikre i et privat Selskab.

Med Følelsen af, at man nu hæver de af en selv før i Tiden sammensparede Penge, er man langt mere tilfreds med Tilværelsen.

Saaframt det ved Lov foranstaltes, at samtlige Borgere indgaar i en saadan altomfattende Folkepensionering, opnaar man samtidig, at den Byrde, som Pensionen er, bliver løftet i Flok a fhele Folket, altsaa her er det Helheden, der løfter til *Helhedens Vel*.

Danmark har en Bestand paa ca. 380.000 Personer i Alderen over 60 Aar, eller ca. 10 % af Befolkningen.

Det er givet, at det producerende og arbejdende Folk, altsaa Befolkningen mellem 20—60 Aar, er den Del af Befolkningen, som maa bære de øjeblikkelige Byrder, som det er at fremskaffe det, som de uproduktive konsumerer. Men saafremt de 380.000 igennem Aarene har opsparet et Fond, som den efterfølgende Slægt kan arbejde med, har de derved erhvervet sig et Ret til Pension, medens de andre, de producerende, har modtaget en Arv og dermed en Pligt.

Vi kan ikke nu opridse, hvormange Kroner vi igennem en Folkepension vil kunne sikre de pensionsberettigede pro anno.

Men vi kan gaa Aftægtens Vej.

Aftægten blev nemlig erlagt i Naturalier. Den Sum, som en dansk Folkefælle paa over 60 Aar har Krav paa, skal være af en saadan Størrelse, at Gennemsnits-Levestandarden ikke forringes og ej heller Gennemsnits-Boligstandarden.

Vi ved nemlig ikke nu, hvorledes den danske Krones Stilling er den Dag, vi overtager Magten, hvor langt ned i Værdi den nuværende Regering har bragt den.

Vort Maal vil være at stabilisere Kronens Værdi og fastholde en ubetinget stabil Værdi paa vore Penge. Det er den eneste reelle Garanti for, at en Pension, naar den udbetales, staar i det oprindelige Forhold til Præmien.

Den national-socialistiske Stat er i sig selv Garant for, at der oprettes en stabil Kroneværdi og at denne ikke bestemmes ud fra privatkapitalistiske Interesser.

Det er endvidere en Forudsætning, at Pensionen er saa rigelig, at en Folkefælle, saafremt han nærer Ønske derom, kan blive boende i sin private Lejlighed og altsaa ikke er nødsaget til at lade sig tvangsindlægge paa et Alderdomshjem og her komme i nogle for ham aldeles fremmede Omgivelser, der vil virke nedtrykkende paa hans Humør, og altsaa ikke bringe ham den rolige, tilfredse Tilværelse, som han efter et langt Livs Arbejde havde Ret til.

Princippet i vor Folkepensionering bør altsaa først og fremmest være at bibringe vort Folk den moralske Retsfølelse, som egne Ydelser giver, til at faa Pensionen, — nemlig ved ugentlige eller i andre Terminer faldende Præmier, der indbetales til Statens Folkepensions-Anstalt, eller hvilket Navn man nu vi give en saadan Institution.

Denne Folkepension er underlagt den national-socialistiske Stats Kontrol og de national-socialistiske Principper for Pligt og Ansvar gennemføres selvfølgelig ogsaa konsekvent i en saadan Institution.

Den national-socialistiske Stat er endvidere Garant for Pensionens Udbetaling i en stadig konstant Krone, der den Dag denne kommer til Udbetaling staar i nøjagtig samme Forhold til den Værdi, den før i Tiden indbetalte Præmie havde.

Alderdomshjem bør stadig opretholdes og i høj Grad, særlig for Provinsens Vedkommende, forbedres, thi det skal være saadan, at saafremt en gammel Folkefælle ønsker at komme til at bo sammen med andre Ligestillede i Alder, iøvrigt er uden Paarørende og for gammel til at kunne klare sig selv, da skal

der findes et virkeligt Hjem for en saadan gammel Folkefælle. Der skal da være Ret til at medtage sine egne Møbler og indrette sig saadan i Alderdomshjemnets Stuer, at de stadig føler, at de er i deres gamle Hjem. Omvendt skal det være saadan, at saafremt en gammel Folkefælle kunde ønske fremdeles at bo i de af ham hidtil beboede Stuer, skal der ikke lægges ham Hindringer i Vejen herfor.

Pensionens Pengestørrelse skal staa i nøjagtig Forhold, nemlig 100 til 100, til den gennemsnitlige Indtjening og Levevis, idet det selvfølgelig er moralsk forkasteligt at forringe et gammelt Menneskes Levestandard, netop fordi det er blevet for gammel.

Med Hensyn til Invalidider bør Retningslinien være, at Pensionens Udbetaling begynder straks ved Invaliditetens Begyndelse.

Dog vil det være at gøre Skel og Ret mod Helheden i hvert enkelt Tilfælde at gøre Pensionens Størrelse afhængig af Invaliditetens Omfang, altsaa saafremt en Mand bliver Invalid, fordi han mister en Finger og fremdeles vilde kunne gøre sig gældende i Produktion og Arbejde, da vil den ham udbetalte Pension staa i Forhold til hans øvrige Arbejde og dermed Indtjeningsevne, idet der dog tages rimelig Hensyn til det positive Tab og den legemlige Forringelse, som Tabet af en Finger for Eks. er.

Med Hensyn til Sygeforsikring maa vi i det national-socialistiske Samfund gaa ind for, at den bliver absolut alle- og altomfattende, saaledes at en Sygeforsikring ikke afviser enkelte Folkefæller, fordi de lider af den eller hin maaske uheldbrede Sygdom.

Endvidere maa Sygeforsikring i et national-socialistisk Samfund omfatte alle, omfatte Helheden. Her skal altsaa ikke være Forsikrede, der dels staa som *nydende*, dels som *ydende* Forsikrede. Det skaber dels en Adgang for de ydende som

bedre stillede at erhverve sig en bedre Adgang til Behandling og dermed til Helbredelse end de saakaldte nydende.

Vi maa fastslaa, at enhver, der er eller bliver syg i et national-socialistisk Danmark, har Krav paa og Adgang til den ypperste Behandling og Kur, som Samfundet overhovedet er i Stand til at yde.

Herunder skal selvfølgelig sortere saavel Foranstaltninger til at Fødsler kan ske under de allerbedste Forhold, idet en national-socialistisk Stats største Aktiv er sunde Børn, — som Foranstaltninger til at sikre enhver Folkefælle en Begravelse, der anstaar sig et Medlem af den danske Familie.

Alle Forhold skal imidlertid, saavel med Hensyn til Pension, Syge- og — eller Invalideforsikring, i et national-socialistisk Samfund baseres paa vort Motto »Helhedens Vel fremfor den Enkeltes« eller altsaa paa, at hver enkelt Folkefælle maa oplæres til at se en moralsk Pligt, en Ære, i selv at skabe det Fond, der i eventuelle trange Tider, enten grundet paa Sygdom, Invaliditet eller Alder skal være ham til Hjælp, og derigennem befries for en eventuel Følelse af, at han er til Byrde for Helheden. Det er en saadan Følelse, der giver en rank Ryg. At han i Øjeblikket igennem store Skatter faktisk selv betaler for sin senere Aldersrente, men ikke har Følelsen af, at han gør det, grundet paa, at Systemet ikke giver ham Chance for at føle, at han faktisk gør det, tjener ikke Systemet til nogen som helst Ære, tværtimod, det beviser os kun den nedrige Baggrund for en saadan Handlemaade, nemlig hos enkelte Folkefæller at skabe den Forvisning, at det modtagne er en Almisse.

Hvor *Systemet* siger »Hjælp til Selvhjælp«, siger *vi*: »Egen Indsats, egen Hjælp«, og giver hermed hver enkelt, hvad hver enkelts er. Thi hvor tager Systemet ellers den Hjælp fra, som det saa rundhaandet strør om sig med? Fra det arbejdende og producerende Folk!

Igennem Præmierne til en altomfattende Folkepensionering vil vi skabe den praktiske Grundfond, der vil sikre en vidtgaaende social Forsorg overfor alle Gamle, Syge og Invalider.

At dette ikke betyder forøgede Udgifter og Byrder for Helheden, er klart, derved at vi vil indordne alle Folkefæller i en saadan Pensionering, hvad enten det gælder Alder-, Syge- eller Invalide-Forsikring.

Det vigtigste er og bliver dog, for Gennemførelsen af vor Idé og dermed vort Punkt 3, at der sker en fuldkommen Karakterforandring med vort Folk.

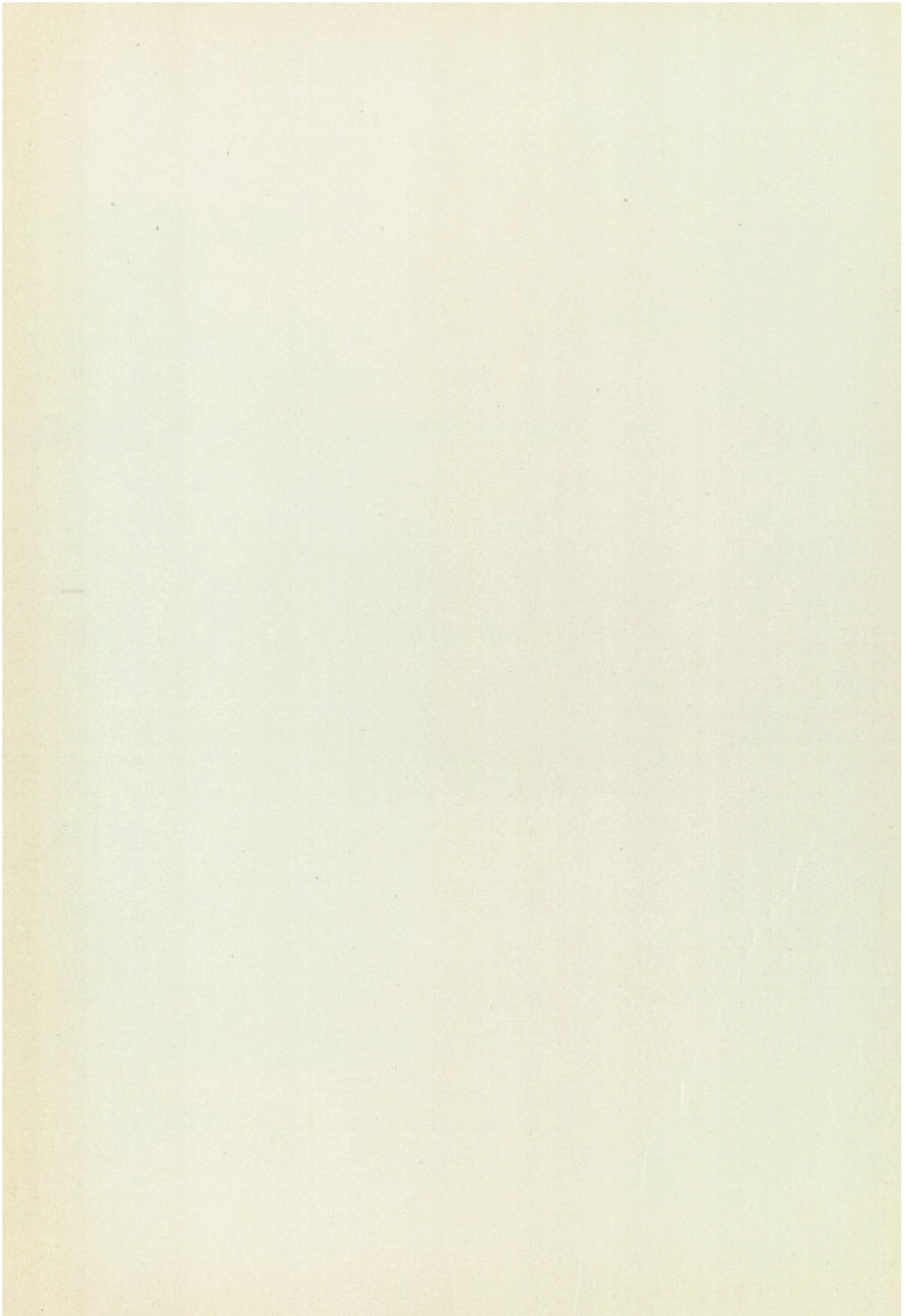
Det er National-Socialismens Opgave at bibringe Folket denne Indstilling.

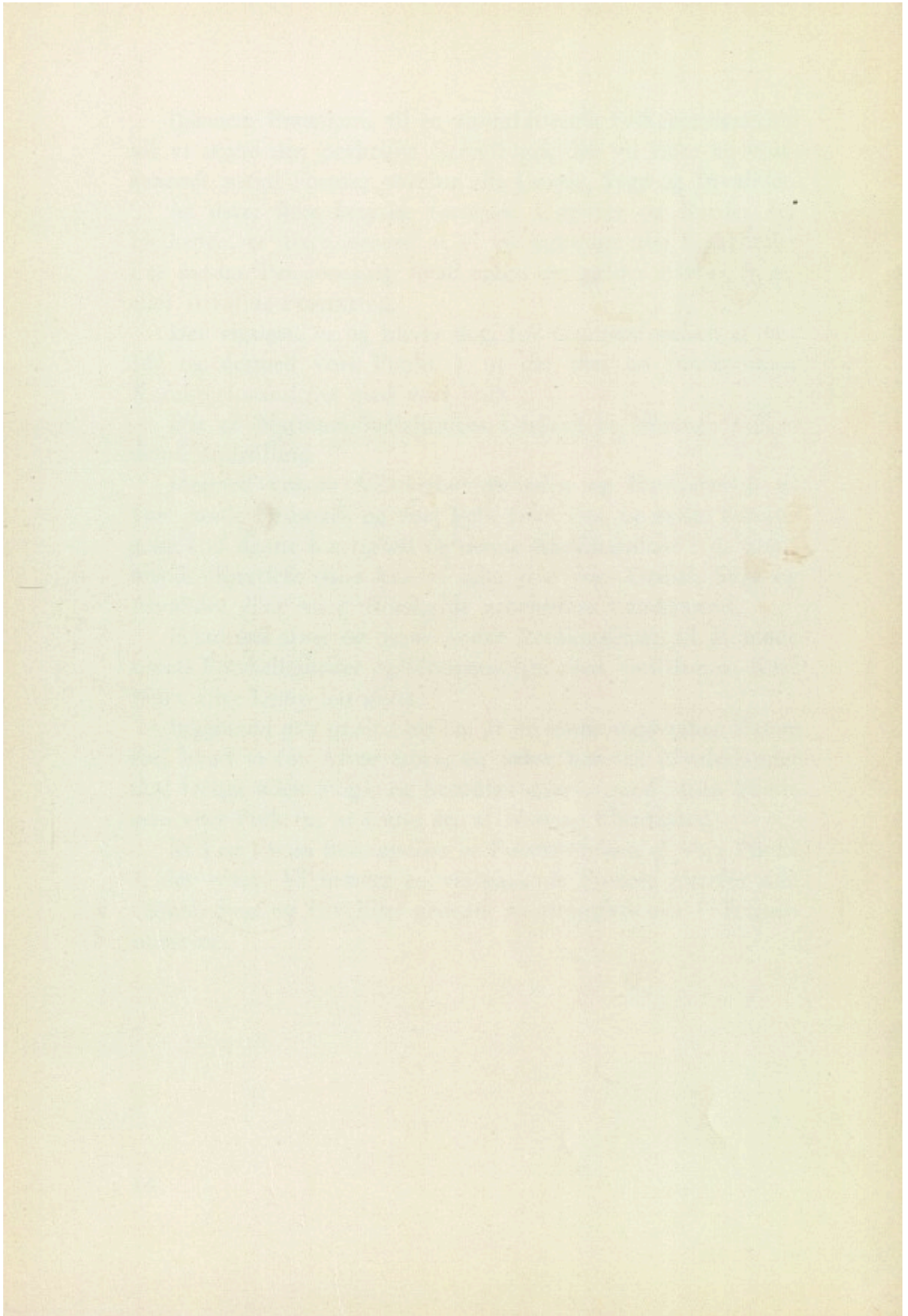
Hermed vokser Ansvarsbevidstheden og Kærligheden til vort gamle Danmark og vort Folk frem i os, og bedre Betrygelse end denne Kærlighed og denne Ansvarsfølelse i de kommende Slægtleds Sind kan vi ikke give vore Gamle, Syge og Invalider eller vore uforskyldt arbejdsløse Landsmænd.

Historien giver os ogsaa andre Retningslinier til at møde Livets Forskelligheder og Modsætninger med, end dem en Karl Marx eller Lenin har givet.

Ingemann gav os sit Ord om at »Kæmpe med aaben Pande for, hvad vi for Alvor tror«, og Sakse bød os: »Fædrelandet skal frelses uden Svig«, og herudfra gaar vi med aaben Pande ud i vort Folk for at frelse det af Nød og Elendighed.

Et Led i vore Bestræbelser er Fuldbyrdsen af vort Punkt 3, der lyder: Vi kræver en vidtgaaende Forsorg overfor alle Gamle, Syge og Invalider gennem en altomfattende Folkepensionering.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk